

Iz povijesti su nam poznati izrazi kao peta kolona (Španjolska), Vidkun Quisling (Norveška u vrijeme Drugog svjetskog rata) ili lokalni šerifi (državnog odvjetnika Dinka Cvitana). Izdajnici su konstanta, na svim područjima ljudske aktivnosti, a ljudske povijesti. Izdajnici se uobičajeno, s pravom, izravno vezuju za Lucifera (kako bi se jasno klasificirala njihova djelatnost) kao što je to učinio Dante u svojoj Božanstvenoj komediji. Prvi i najveći izdajnik je Juda koji je izdao Krista, a ostala dvojica bili su Kasije i Brut, izdajnici Julija Cezara. Usput rečeno, što je noćna mora svih političara, puno je Cezara kao i Kasija i Bruta. U području društvenih znanosti za te i takve sudionike postoji izraz comprador klasa koja u vlastitom interesu žrtvuju budućnost svoje nacije – ne postoji istinski nacionalni identitet. Nije to specifičnost samo nerazvijenih zemalja, to je dio ljudskog određenja kao takvog. Da li je to u suglasju s vjerom? Jasno da nije? Da li je to u suglasju s ljudskom odgovornošću prema drugima, implicitno prema sebi? – Odgovor je jasan i nedvosmislen – nije!

Očekuju se porazni rezultati popisa stanovništva. To treba „amortizirati“ kako se ne bi stekao krivi utisak kako je stranci na vlasti nevažno što se događa s Lijepom Našom. To je zadatak javne televizije koja mora kazati, pokazati, dokazati kako stranka na vlasti vodi veliku brigu, što neprincipijelna oporba nerazumno osporava, na jedino moguć, dakle optimalan, način. U tu je priču potrebno „uklopiti“ današnji posjet našeg premijera Andreja Plenkovića sjeverozapadnom djelu Lijepe naše – bit će novaca koalicijski, današnji i još više sutrašnji, partneri! U tu priču valja uvrstiti i velikodušnu ponudu „koju neće moći odbiti“ našeg premijera Andreja Plenkovića „mlađim“ emigrantima koji su otišli tražiti svoje „mjesto pod suncem“ u jednoj od zemalja EU. U tu priču valja uvrstiti upravo objavljenu Strategiju razvoja poljoprivrede. U tu priču, jednom riječju, valja uključiti svaki potez vlade Andreja Plenkovića, odnosno njegovo obraćanje izmoždenim građanima Lijepe Naše. Pri tome nije nevažno naglasiti da bi rezultati bili još bolji da nema te nesretne oporbe.

U tu priču nije moguće uklopiti nezakonito izdavanje diploma kao što je to slučaj u Zaprešiću. U tu priču nije moguće uklopiti „kreativne“ hrvatske doktorske disertacije. U tu priču nije moguće uklopiti postojeće stanje u pravosuđu. U tu priču nije moguće uklopiti DORH i USKOK. U tu priču nije moguće uklopiti balkansku krčmu. Razlog zašto nije navedeno moguće uklopiti je jednostavan. O tim i takvim nepravilnostima nije upoznat naš premijer jer poštuje trodiobu vlasti. Da je kojim slučajem upoznat, to se sigurno ne bi toleriralo. Prema tome, da bi nam bilo bolje potrebno je informirati našeg premijera Andreja Plenkovića. To sam pokušao ali mi nije odgovorio što znači da su mu suradnici zatajili kako gospodin Željko Turk ne poštuje zakone. Rečeno nije uvjerljivo, kako nam to govore predstavnici vlasti, jer je u ovom trenutku najvažnija bitka protiv prisutne pandemije. To što se ne poštuju zakonitostima trinaest godina očito stanci na vlasti nije posebno važno.

Nije samo to oblik „aktivne“ politike comprador klase. Postoji poseban i zabrinjavajući oblik proaktivnih aktivnosti vlasti koje možemo identificirati putem politika koje imaju za cilj povećati izravne inozemne investicije. To je pitanje o kojem se šuti. To je pitanje koje se, u javnosti, nameće zapravo kao spasonosno rješenje za sve vidljive i nevidljive probleme. Iako to zapravo nije niti može biti rješenje, comprador klasu ne zabrinjava ili, narodski rečeno, nije važno. Najvažnije je comprador klasi ispravan, dakle potvrđan odgovor, „di je tu mene“. Sredstva javnog priopćavanja vođeni politikom javne televizije tvrde kako je veliko postignuće „udobrovoljiti“ inozemne investitore da dođu u „zemlju meda i mlijeka“ što je, sa svoje strane, sjajna podrška comprador klase. Istina je ono što tvrde sredstva javnog priopćavanja. Ostalo nije istina ili se uopće nije kazalo odnosno dogodilo. Kako li je divno ušminkana hrvatska zbilja!

Navedeno bi se moglo interpretirati kako je autor ovih redaka protiv inozemnih investicija. To nije točno. Ne samo da nije točno, to je krivo. Autor ovih redaka smatra kako se svi investitori, domaći i inozemni, moraju biti jednako tretirani. Nikom normalnom nije jasno preferiranje stranih u odnosu na domaće investicije. Normalno bi bilo, što mnoge zemlje čine, preferirati domaće u odnosu na strane investicije. Donald Trump i ne samo on vodili su politiku podrške američkim kompanijama. To čak nisu prikrivali. Nisu vodili previše račun o fer odnosu prema japanskim i, još više, kineskim investitorima. Potonjima je čak onemogućeno investiranje jer je zabrana obrazložena, ni manje ni više nego, nacionalnim interesima. Kad ste zadnji put čuli sadržaj naveden rečenice u Lijepoj Našoj na kojoj se, potom, poradilo? Pitam samo iz znatiželje. Dakle, složiti ćemo se da se je potrebno jednako odnositi prema svim investitorima bez obzira da li je riječ o domaćim ili stranim investicijama.

Dobar zaključak, ali on ne odgovara činjenicama. Inozemnim investicijama se, u zemljama bez koncepcije i strategije razvoja kao što je to Lijepa Naša, nude bolji uvjeti u odnosu na domaće investitore. To se čini posebnim, javnosti nedostupnim, ugovorima u kojima se daju posebne pogodnosti. To nije u skladu s principima globalizacije, ali se preko toga prelazi jer to čine sve zemlje pa su principi principi o kojima se može govoriti ali je život druga priča pa se principa nije potrebno pridržavati. Posebne pogodnosti su dogovorene posebnim ugovorima u kojima nalazimo klauzule koje isključuju nadležnost domaćeg pravosuđa. Sve dam samo da - ostanem na vlasti.

Hrvatskoj nisu potrebne investicije male dodane vrijednosti. Gospodarska struktura hrvatskog gospodarstva određena je niskom dodanom vrijednosti. Eutanazirano gospodarstvo je propalo jer je ostvarivalo nezadovoljavajuću razinu dodane vrijednosti. Ona je preniska za postojeći nivo obrazovanosti rane snage. To tvrdim usprkos mnogim nezakonitim diploma, i, kao što to danas svjedočimo, doktorskim disertacijama. Hrvatskoj su potrebne inozemne investicije veće dodane vrijednosti koje uključuju istraživanje i razvoj. Hrvatsku ne mogu interesirati determinirajuće procesne tehnologije koje ne zahtijevaju proaktivan odnos radnika. Drugim riječima, standardne inozemne investicije temeljene na jeftinom i nekvalificiranom radu nas ne zanimaju. Zanimaju

nas samo one investicije, bez obzira da li se radi o domaćim ili inozemnim, koje se temelje na stalnim inovacijama koje zahtijevaju sve veće vještine. To je posebno shvatiti i razumjeti, kako kaže premijer Andrej Plenković, jer je vjerojatno da će se skraćivati prihvatljiva udaljenost dobavljača koja je, kako je pokazala prisutna kriza, izravna ugroza poslovnoj aktivnosti. I to ne samo zbog značajnog povećanja cijene transporta, već, još više, zbog nesigurnosti dobave na vrijeme potrebnih inputa.